

Урежда
редакционен
комитетъ.

Годишенъ абонаментъ
120 лей. За странство
250 лей. Обявления
по споразумение

П Р О В У Д А

Отговоренъ
редакторъ
Н. АТАНАСОВЪ

Redacția și Administ.
Tip. „PROGRESUL”
Siliștra

„PROBUDA”

Седмиченъ вестникъ за политика и обществени знания

Ziar Săptămânal

Провокациитѣ и Българското Малцинство

Следъ създаване на четиристранния пактъ, създадохъ се редъ други пактове между много държави въ които се приключи и Съветска Русия, която по рано се считаше за изолирана. Най мжчно и продължително се подписа четиристранния пактъ, защото съ него, както на времето се изрази и г-нъ Ерио, се преследва ревизиата на договоритѣ, обаче френското правителство като има предъ видъ, че тъкмо съ него се запазва свѣтовния миръ за 10 години, трѣбва да бжде подписанъ и отъ Франция. Кралство Ромъния бѣ единствената държава, отъ тия на Малкото Съглашение въ която българското малцинство имаше търпимъ тратаментъ като изключимъ отнемането на третинитѣ отъ мѣстното население на четверожгълника и закриването на българскитѣ училища и църкви въ селата.

Въ това време въ Ромъния станнаха манифестации противъ ревизиата и отъ тогава шовинистичната преса и нѣкой екзалтирани патриоти се нахвърлиха противъ мирното българско население, като че ли отъ него зависи промѣната на общо европейската карта. Частъ отъ тая преса съвсемъ открито поддържа колониисти и ромънци да не търгуватъ отъ българитѣ, да не посещаватъ докторитѣ и адвокатитѣ българи.

Тя отиде и до тамъ че заплашваше съ кръвъ тоже това население, ако то вземе участие въ проектираната туй лѣто екскурзия, която се уреждаше отъ ромънски спортни дружества. Не се мина много време и група студенти ромънци правятъ скандалъ съ студентитѣ българи, следващи въ България, и по случай ваканцията се намираха въ гр. Добричъ, до като най после пакъ сжщитѣ и други лица отиватъ до тамъ въ своето

отмъщение, че се чупятъ прозорци въ Добричъ на нѣкой българи и българското училище. Въ гр. Тулча българитѣ взематъ инициатива да си основатъ културно общество, което съ нищо не уврежда на държавата, понеже всичко се върши на законни основания. Веднага шовинистичната преса единогласно надига шумъ до небето, противъ това културно начинание. Уреждатъ пакъ митингъ нѣколко вестникари и нѣколко партизани, като следъ манифестацията си сж достигнали до тамъ, че сж посегнали и малтретирали единъ невиненъ старецъ българинъ. За този митингъ противъ българитѣ единъ ромънски вестникъ между другото се обръща къмъ българитѣ съ следнитѣ думи: „Оставете кучетата да си лаятъ, а вие следвайте да си защитавате законнитѣ права“. Време е правителството да вземе най строги мѣрки и внуши гдето трѣбва, че трѣбва да престанатъ подобни провокации противъ мирното българско малцинство, а особно сега когато всички просвѣтени хора се борятъ за сближение на народитѣ и особно между съседнитѣ държави. За да настѣпи траенъ миръ, за който вече отъ редъ години заседава балканската конференция въ която взематъ участие рамо до рамо представители на дветѣ съседни държави Ромъния и България за който миръ на балканитѣ, единъ сръбски държавникъ казва: „Мирътъ на балканитѣ зависи отъ разбирателството между сърби и българи“, а ние добавяме и отъ истинското и искрено сближение между Ромъния и България.

Гениалността на Английската дипломация.

Пакта на четирѣхъ велики сили е дѣло на Лондонъ, при всичко, че Дуче Мусолини е шпеекера и че акта се подписа въ Римъ. Франция и нейнитѣ съюзници се противиха, обаче волята на Велика Британия се реализира, та пакта се подписа и отъ Франция. Англия готви единъ методиченъ ударъ къмъ Съветска Русия, а за тоя си планъ тя се нуждае отъ неутралитета и отъ поддржката на Италия. Понеже инструмента е въ ржката на Хитлера, който ще даде първия ударъ на съветскитѣ републики. „Амбарго“, уреденъ отъ Англия, за рускитѣ произведения е вече устроенъ въ най-малкитѣ подробности и се чака само претекста, за да се тури въ изпълнение. Британското външно министерство, чрезъ министъра Джонъ Саймонъ, преследва три опредѣлени цели:

1) Да отложи за сега една война между Европейскитѣ душмани, Франция и Германия, за ревизиониранието на трактатитѣ.

2) Да се наложи на Европейскитѣ сили, като „обективень сждия“.

3) Да отвори вратитѣ на Германия къмъ Съветска Русия, като готви, съ единъ гърмежъ, да разстреля два заска: да забърка Германия въ една нескончаема авантюра и да спре болшевишкото разширение въ Азия и къмъ Индия. Съ тия два удара тя ще отстрани Германия отъ Европейскитѣ сили и тържища и ще отслаби двама силни съперника.

Старата Гръцка девиза „раздѣлай и владей“ е и сега въ практично изпълнение у англичанитѣ. Единствения ѝ силенъ противникъ, за реализирането на тоя ѝ планъ се явява Франция, Малкото съглашение и Полша, обаче Велико Британия има за всѣки отъ тия съпротивници по едно специално оръдие, за да си импозира силата и волята. Още отъ първитѣ съпротив-

ления на Франция и на съюзницитѣ ѝ. Министръ Джонъ Саймонъ, въ парламента за Велико Британия не ще допустне да се отблъсне единъ пактъ, който се явява, като единъ силенъ инструментъ за запазването на мира и който се противопостави за реализирането му ще си вземе най-тежка отговорностъ, понеже Британското правителство не е вече въ състояние да помага, съ кръвта на своитѣ синове и съ милиарди за еми и разходи. Но Джонъ Саймонъ, преди да държитая речъ въ парламента, подбужда два вестника да отворятъ огъня противъ френската дипломация, противъ Полша и противъ Малкото съглашение. Прочутия писателъ Sir Garvin, който е единъ рафиниранъ познавачъ на външнитѣ въпроси пише на 24 Май 1933, въ вестника „Обсерверъ“, „Англия не може вече да търпи и да помага на съюзници съ империалистични идеи на завладения, и е решена да не поддържа отъ днесъ несправедливоститѣ съ настоящитѣ граници. Тя ще поддържа вече едно неутрално и крайно обективно поведение щомъ се представи въпроса „за ревизиране на границитѣ“. Следъ два дни, т. е. на 26 Май 1933, министъра на външнитѣ дѣла атакува съ сжщитѣ заплашвания къмъ Франция и нейнитѣ съюзници. На 27 Май 1933, т. е. на втория день, прочутия английски вестникъ „Дейли Мей“ почва една явна атака противъ империализма на французитѣ, на Малкото съглашение и на Полша, като казва, че границитѣ на Германия на Унгария и на другитѣ държави, сж „цинични несправедливости и трѣбва, непременно английския парламентъ да отхвърли одобрението на тия граници, като предложи тѣхното ревизиране“, и държавитѣ, които не ще приематъ идеята на справедлива ревизия“, да бждатъ за-

винаги отблъснати от английската морална политическа и финансова поддръжка. Следъ тоя бенгалски огънь, въ английския парламентъ се представи една листа съ 45 подписа отъ видни депутати въ която се иска „ревизиране на границитъ“, а английското правителство покани германския министъръ на външнитъ дѣла да дойде въ Лондонъ, и Унгарския министъръ да отиде при Мусолини, който е обещалъ публично да изисква ревизирането на днешнитъ несправедливи граници. Следъ завръщането на Rozenberg, министъръ на външнитъ дѣла на Германия, Хитлеръ споредъ съветитъ на Англия, изпрати въ Женева, министра Гьорингъ за комисията на обезоръжаването, който въ своята речъ, е турилъ точката върху болката, като изисква примакването на коридора и да се даде на Полония излизане на Черно море, презъ Украйна, която да се отнеме отъ Съветска Русия и да се даде на Германски протекторатъ. Тая речъ на германския представител, смая всички представители, а Франция, Малкото съглашение и най-много Полша протестираха и заплашиха съ война; обаче ефекта се произведе, Франция поиска мнението на Англия, а тая последната посочи реализирането на „Пакта на четирмата“. Новъ шумъ, нови протести и нови заплашвания, обаче Франция виде, че остана изолирана, понеже Англия, Германия и Италия работи наедно и подложиха на Франция единъ тихъ и деликатенъ ултиматумъ, или ще подпише пакта, или ще бжде изоставена на произвола на Хитлеровитъ изисквания. Предъ тая дилема Франция свика Малкото съглашение и Полония и като калманти, имъ даде по-едно утешително и

успокоително писмо, а тя отиде въ Римъ и подписа пактъ; обаче Съветска Русия, която узна проектитъ и тайнитъ на тоя пактъ, че всичко се строи за нейното разрушение, за да и се барира пактъ къмъ английскитъ Индии и да се премъкне болшевишката сила въ Европа и Азия, изостави своитъ идеи и принципи за „Ревизиране на границитъ и за освобождението на поробенитъ малцинства“ и подписа съ Франция съ Малкото съглашение и съ Полша единъ договоръ за „ненападение“, като утешение предъ съветското обществено мнение; а Германия подържана отъ Велико Британия, Италия и Америка отвори своитъ граници на рускитъ военни-царски шабове за да се организира едно нападение на бѣлитъ царски войски въ северна Съветска Русия—презъ Пруската граница, съ Германска команда и Англо—Американски кредити.

Мир.

Причинитъ на съветското миролюбие

„Матенъ“, (25. VII) въ дописката отъ Варшава на своя специаленъ кореспондентъ Анри де Карабъ, пише: Внезапното уплашване на Съветитъ, тѣхниятъ болезненъ страхъ отъ всѣкакъвъ международенъ конфликтъ се обяснява не толкова съ външни, колкото съ много по-сериозни вътрешни причини.

Вътрешното положение СССР представлява нечувани трудности. Бедствието на Съветитъ не носи политически характеръ. Русия е обзета отъ апатията на отчаянието, и Сталинъ нѣма никакви противници, отъ които би могълъ да се страхува. Но стопанството на СССР внезапно рухна презъ пролѣтътъ на

тази година. Провалиянето на 5 г. планъ въ основната и първостепенна областъ на руския животъ, т. е. въ областта на селското стопанство, е вѣлющо и неоспоримо защото то се изразява въ настѣпването на гладъ, който по своитъ трагични размѣри надминава даже глада презъ 1921 година.

Въ сѣщия този моментъ, когато цѣлия сѣвътъ страда отъ земледѣлско свѣрхпроизводство Русия е потънала въ бедствие, което има за своя причина единъ катастрофаленъ недостигъ на продоволствие. Това бедствие е още по-тревожно отъ бедствието презъ 1921 г., защото сушата или лошитъ атмосфери условия тукъ не сѣ виновни. Причината на бедствието е изключително съветския режимъ. Колхозитъ разгромиха производителната сила на руското селско стопанство. Полученитъ резултати сѣ страшни. Хиляди хора умиратъ всѣки денъ отъ гладъ, цѣли села се опустошаватъ. Причината на това се крие въ обстоятелството, че въ колективнитъ стопанства, управлявани отъ една бездарна бюрокрация, засѣването е извършено лошо и съ закъснение. Въ тукъ-тамъ останалитъ частни стопанства, селянинитъ се е ограничилъ съ минимумъ засѣване, понеже е убеденъ, че резултатитъ отъ неговия трудъ и безъ друго ще му бждатъ отнети. Перспективата за есенята е сѣщо така ужасна, защото сѣ разорани най-много 40 на сто отъ нивята, и тѣзи ниви сѣ до такава степенъ обрасли съ буренаци, че реколтата ще бжде много лоша.

Такава е катастрофата, която нѣма прецедентъ. И най-важното отъ всичко, е това, че тя е свързана съ самото съществуване на режима. Московското правителство нѣма ни желание, ни възможностъ да пред-

приеме каквито и да било мѣрки. То не може да се върне назадъ. Зщото не е въ неговитъ сили сега да възстанови частното селско стопанство въ цѣла Русия, което нѣкога даваше такъвъ огроменъ излишъкъ отъ зърнени храни. Сега всичко това е разрушено и на болшевицитъ не остава нищо друго освенъ на всѣка цена да се държатъ о своя идея за създаване не селско стопанство на стопанска и комунистическа база! Предъ тѣхъ стои колосална задача, която поглѣща всичкитъ имъ грижи. И ако сега биха станали нѣкакви външни събития, които биха отвлѣкли грижитъ на съветското правителство въ друга посока, Съветска Русия би загнала въ катастрофа, правяща неизбежно вмешателството на чужденцитъ.

изъ в. „М И Р Ъ“

Administrația Financiară de Constatare Mixta Ialomița-Durostor

Se aduce la cunoștință generală că Onor Ministerul de Finanțe cu ordinul No. 166/933 din 28 August 1933, a deschis cu ultimul termen pentru introducerea facturii în souche în conformitate cu noua lege a timbrului, să fie 1 Septembrie 1933.-

După această dată cei ce nu vor avea facturi a souche în conformitate cu noua lege a timbrului li se vor dresa acte de contravenția potrivit art. 84 din lege.-

Administrato Financiar de Constatare Ion P. Ciolan

Șeful serviciului Vasile Ciolanci

Конгресътъ на европейската демокрация въ София

Създаването на демократическия интернационалъ. Досегашниятъ осемъ конгресъ. Значението на деветиятъ конгресъ въ София

Първоначалната инициатива за едно международно сплотяване на радикалнитъ и подобни демократически партии принадлежи на датчанитъ и датира отъ 1910 година. Въ Женева (1912) и въ Хага (1913), подъ председателството на швейцарския общественникъ Гоба, станаха първитъ международни срѣщи и съзвѣщания. Въ 1920 година, следъ смъртта на Гоба, едно кратко съзвѣщание подъ председателството на Фердинандъ Бюксонтъ е станало въ Виена. Тия срѣщи не дадоха окончателенъ резултатъ. Точно преди 10 години, въ юлий 1923 г., Едуардъ

Ермо изпрати, отъ името на френскитъ радикали и радикалъ социалисти, еденъ апелъ къмъ демократическитъ партии въ свѣта, които се въодушевяватъ отъ сѣщитъ идеи, да се създаде тѣй желания демократически интернационалъ. На следната година, 1924, данската група отново повдига сѣщия въпросъ, и най-сетне, на 29 августъ 1924, въ Женева, се поставиха основитъ на международната антанта (сговоръ, споразумение) на радикалнитъ и подобнитъ демократически партии.

Учредителното събрание се отвори на 29 августъ 1924 година на 10 ч.

сутринта въ салона Атене, подъ председателството на Фердинандъ Бюксонтъ, подматанъ отъ Иваръ Берендсентъ, отъ Копенхагенъ.

Въ листата на присъстващитъ на учредителното събрание личатъ Емилъ Борелъ, Фердинандъ Бюксонтъ, Ф. Мерленъ, Монтань, Буфандо, Фрайбургъ, Фабриусъ де Шанвилъ, Шибрионъ, Делбостъ, Полъ Бестатъ, Лѣо Фазие, Кайверъ и др.—за Франция, Еркелевцъ, Хайде, Кайде—за Германия, Джонъ Харисъ—за Великобритания, Живъ и София Дабски, Иренъ Космовска—за Польша, Стефанъ Денсшъ—за Унгария, Анри Ламберъ—за Белгия, Кохъ—за Швеция, Берендсентъ, Мункъ и Ове Ронде—за Дания, Георгъ Шаумънъ—за Финландия, Мюанъ—за Норвегия, Вл. Молдовъ и Григоръ Василевъ—за България, Тентманъ за Швейцария

и др. Следъ кратки разисквания единодушно се прие предложението на Мункъ, бившъ министъръ на войната и сега министъръ на външнитъ дѣла въ Копенхагенъ, споредъ което събраието решава по принципъ да създаде Международна Антанта (сговоръ, съглашение, споразумение) на радикалнитъ и подобнитъ демократически партии, да вземе за основа на уставъ предложени проектъ на френската група, да избере веднага една комисия, която да изработи окончателния уставъ за приемане отъ първия конгресъ въ Булонъ-сюръ-Меръ, гдето Антантата ще се учреди окончателно.

Комисията наскоро привърши работата си на 13 октомврий 1924 год. въ Парижъ, подъ председателството на Емилъ Борелъ, бившъ министъръ на френската морана,

ПОКАНА

Д-во „Добродетелка“ свиква на 15 октомври т. г. 3 часа след обяд в салона „Ориент“ своето общо редовно годишно събрание съ дневен редъ.

1) Отчетъ на настоятелството за дейността на дружеството през отчетната година.

2) Докладъ на контролната комисия за положението на дружествената коса.

3) Дебати по отчета и докладъ, и освобождаване управителния съветъ и контролната комисия отговорност.

4) Директиви по бъдещата дейност на дружеството.

5) Разни.

6) Изборъ на 4 нови членки, които излизатъ по редъ, за управителното тяло, и нова контролна комисия.

Считаме за дългъ да явимъ на членките на дружеството, че ако на 15 Септември броятъ на присъстващите се окаже недостатъченъ, съгласно чл. 22 отъ дружествения уставъ, то събранието ще се състои на 24 септември с. г. за да се състои, съгласно същия членъ на устава, при каквото и да е брой членки.

Председателка: Е. Бахлева

Секретарка: Цв. Чухлева

Д-во „Добродетелка“ моли всички свои членки да си внесатъ членските вноски за да могатъ да взематъ участие при гласуването.

Внасянето на членската вноска може да стане и въ деня на годишното събрание — 15 Октомври 1933 година.

Отъ настоятелството

Йорданъ Земенски, редакторъ сп. „Добъръ пчеларъ“ гара Земенъ.

МЕДЪТЪ

Неотдавна държахъ сказка на момичетата въ Земенската девическа колония за медътъ като храна и лѣкарство. Следъ сказката ми породиха се толкова много въпроси и отговори, че азъ останяхъ изуменъ отъ незнанието на българското семейство за ценността на меда, а и момичетата бѣха осиянени отъ радостъ — че знаятъ да ценятъ медената храна. Да бжда полезенъ и за читателитѣ.

Културата на една страна не се мѣри по разходваната захаръ, а по употребения медъ. И дума не може да става, да се сравнява захарта съ меда. Въ последно време лѣкаритѣ разбраха това добре. И сега здравитѣ книги най-горещо препорѣчватъ меда. Но ще кажатъ нѣкои — защо? Защото захарта нѣма никакви витамини, а медътъ е най-витаминизираната храна. Безъ витамини нѣма животъ. Медътъ има калиеви соли, които правятъ кръвта алкалична. Захарта намалява алкаличността на кръвта, значи намалява защитителната сила на организма. Захарта е трѣстена захаръ, която организма трѣбва да преработи на плодова захаръ, та да се приеме отъ кръвта. Медътъ е плодова захаръ, която направо се приема отъ кръвоноснитѣ съдове.

Медътъ е най-дълготрайната храна — може съ вѣкове да стои и да не се разваля. А не се разваля, защото, когато го приготвяватъ пчелитѣ, въ него пускатъ течностъ отъ своето жило, отъ своята отрова. А тия отрова въ меда е най-целбения еликсиръ на свѣта. За това и медътъ лѣкува 85 на сто ревматизма, астмата, маясила и много др. бо-

Въ защита на една права
кауза.

Споредъ вестникъ „Prezentul“ отъ 17 IX, който излиза въ гр. Тулча, ромѣнскитѣ поданици отъ българско произхождение, достатъчно познати като мирни, пестеливи и чудно трудолюбиви хора, сж изложени отъ извѣстно време насамъ на всевъзможни гаври, като се обвиняватъ сжщевременно и въ нѣкакви въображаеми намѣрения.

Отъ единъ пропагандистъ въ Тулча вестникарь, излизалъ слухътъ, че българитѣ, ромѣнски граждани сж получили заповедъ отъ Варна, да образуватъ веднага българско общество съ противодържавни цѣли.

Като по чудо той въстановява болния женски организъмъ. На стотици хора съмъ го препорѣчвалъ, и всички сж ми благодарни.

Въ последно време се установи, че който яде медъ и го жиятъ пчелитѣ, той не се бои отъ змийската отрова и отровнитѣ гъби — добива противотровенъ имунитетъ.

Но какъ да се яде меда? Винаги да се предпочита суровъ. По 2-3 лъжички сж достатъчни на день за единъ човѣкъ. Вмѣсто захаръ, бонбони, шоколатъ на децата трѣбва да се дава само медъ.

Само натуралниятъ медъ е полезенъ, а не и изкуствения, фабричния. А натуралниятъ медъ се познава, че при първигъ студове той се съгъства, втвърдява. Купуватъ само съгъстенъ медъ. Подгрѣнь ли е медъ, той е винаги теченъ. Но той е изгубилъ витаминитѣ и вкуса си.

Искате ли здрави да сте — яжте медъ.

Изъ в. „ЗАРЯ“

Сжщиятъ вестникарь, добъръ режисьоръ за инсцениране на измислици, започналъ „да пише на различнитѣ вестници въ столицата. Сжщо и чрезъ вестници, които излизатъ въ Галацъ и Кюстенджа се надава аларма за голѣмата опасностъ, която застрашава страната съ образуването на Б. О. въ Тулча.

Единъ вестникъ отъ Кюстенджа между другото пише, че организацията съ наивното име „Културно Дружество на Б. О.“, не била нищо друго освенъ клонъ на революционната организация отъ Варна. Но най-голѣма компания се води отъ вестникъ „Универсулъ“ който се занимава съ работи отъ преди 40 години безъ никакво основание. Може даже да се каже съ явното намѣрение да внесе вражда между гражданитѣ и да огорчи душитѣ на нашитѣ съграждани отъ българско потекло.

Обществото, което не знае какъ стоятъ работитѣ, навѣрно вѣрва отчасти това, което пишатъ вестницитѣ. За възстановяване на истината и за да се осветли обществото вестникътъ пише следното:

По случай митингътъ противъ ревизията на договоритѣ, сж говорили представителитѣ на различнитѣ политически партии както и на различнитѣ малцинствени общества: гръцко, еврейско, арменско и пр. На края на събранието се констатираше, че отъ страна на българитѣ никой не е говорилъ. Но какъ да говори отъ името на едно организирано общество, когато такова не сжществувало.

Тогава една група отъ българи решаватъ да организиратъ едно

На 18 октомври с. г. комисията на второ заседание въ Будонъ-Сюръ-Меръ, плото се прѣе името на Антантата, уставъ, опредѣли се годишна вноска, прѣеха се третѣ български партии — Демократичниятъ съюзъ, Радикалната партия и Демократическата партия. Окончателно провъгласяване на Антантата стана на 1 часа по пладне, въ гратското казино. За България издѣдоха две мѣста въ изпълнителния комитетъ, които предълагаха до нест; избрани бѣха Григоръ Василевъ и Стоянъ Костуровъ.

Самото бюро се конституира както следва: председателъ — Фердинандъ Бюисонъ; под-председателъ — Емилъ Борелъ, Хайле, Кетеларъ, Ицъ. Найа и Ухрижъ, главенъ секретаръ — Изаръ Берендсенъ, издѣлъ Феликсъ Буфандо.

На два четъ следъ пладне делегатитѣ на Антантата бѣха поканени да посетятъ конгреса на френската радикалъ и радикалъ-социалистическа партия, председателствуванъ отъ Казалъ.

Българската група делегати отъ третѣхъ партии бѣше най-многочислената, следъ французитѣ.

На 15 мартъ 1925 година бѣ свикано първото заседание на Изпълнителния комитетъ. Полицитѣ и българитѣ се обвиниха за отожествяването си. Тукъ се е установилъ дневния редъ за конгресъ въ Копенхагенъ, който се състои на 1 и 2 юни 1925 г.

Дневниятъ редъ на този конгресъ обхваща три въпроса: 1. Организация на парламентарната работа; 2. Демократическия схващания за прѣобразуването на наемническото

и 3. Международни мѣрки срещу бѣгството на капиталитѣ. България бѣ представена отъ Гр. Василевъ, Ст. Костурковъ и М. Календеровъ, които работеха напълно единодушно.

Въ резолюцията досежно парламентарната работа, предложена отъ Полъ Бзетидъ и гласувана единодушно, се казва: „Делегатитѣ на международната ананта на радикалнитѣ и подобнитѣ демократически партии, избрани на конгресъ въ Копенхагенъ, потвърдяватъ че само парламентарниятъ позволява организацията на една демокрация“. Вѣско отклонение отъ Парламентарната система означава излизане отъ основната идеология на международната ананта.

Бюрото на Антантата свика Изпълнителния комитетъ на 14 мартъ 1926 г. въ Парижъ, за да обобди въз-

роситѣ за третия конгресъ.

Следниятъ конгресъ стана въ Парижъ, а следъ това въ Лондонъ, на 5 и 6 юли 1928 г. Петия конгресъ стана въ Стокхолмъ на 26 до 28 юли 1929 год. Тукъ бѣ разискванъ земецѣдскитѣ въпросъ въ пролѣтъта на 1931 вече седмиятъ конгресъ стана въ Атина. Предполагаше се, че начело на френската делегация ще бжде председателътъ Ерио. Но той не успѣ да отиде. Той, обаче бѣше посѣтилъ Югославия и Гърция презъ м. августъ 1929 г. И тогава сжщо Ерио бѣ поканенъ отъ група български интелигенти да посети София и евентуално да държи една или две сказки.

Конгресътъ на Антантата въ София добива една по-особена важностъ главно поради гостуването на Ерио и международния моментъ. Никой не мисли да прави външна

културно дружество, за да може да бъде представено и българското население при различни случаи. За тая цел сж поискали уставът на българското общество от Браила, което е признато юридическа личност от по-дълго време. И споредъ тоя уставъ се собразува едно дружество съ културна целъ. Следъ това сж биле направени и нужните формалности, които се изискватъ отъ закона. Вестникътъ пита, какво сж направили тия хора скрито, на тъмно или пъкъ сж работили открито предъ всички, и даже нѣщо повече, съ удобнението на закона. Тия ромънски граждани не искатъ нищо друго освенъ това което имъ дава законътъ. Тогава възъ основа на кой законъ да имъ се забрани на тия хора както искатъ нѣколко души да образуватъ едно дружество т. е. да се премахне единъ законъ осветенъ отъ волята на единъ цѣлъ народъ?

Но горепоменатия газетаръ не се е задоволил да пише само въ вестникътъ, но е свикалъ и едно събрание на 3 IX. Събранието е достигнало своя върхъ съ удрието съ шамари на единъ старецъ, който билъ въ залата. На това събрание е говорилъ нѣкойси П. Оджаковъ. Редакторътъ на вестника г. Х. Попа, казва, че Ромъния и ромънския народъ има закони, които да го защитаватъ и нѣма нужда отъ инсценирвания отъ тоя родъ. Ето граждани кой и какъ влошава отношенията между мирнитъ граждани отъ българско и ромънско потекло.

Г-нъ Х. Попа каза щото българитъ да не обръщатъ внимание на отровната пѣна, която ги опръскватъ хора случайни, които нѣматъ право да говорятъ отъ името на ромънитъ. Да бждатъ българитъ увѣрени, че всички истински ромъ-

ци ги обичатъ и уважаватъ. Тия които ръководятъ сж длъжни да не клеветятъ, нито пъкъ да оставятъ други да оскърбяватъ и да казватъ, че погледитъ имъ сж обърнати винаги къмъ София. Съ това нараняватъ имъ чувствата и имъ огорчаватъ живота. Нѣматъ ли тия хора родители, братя, деца паднали на бойното поле за съединението на ромънския народъ. Защо не се направи една статистика за да се види колко сж умрели, колко сж инвалиди, колко сираци и вдовици?

Навѣрно ако се направи, ще се установи, че съвсемъ не е тъй, както твърдятъ нѣкой, че погледитъ на тия хора сж обърнати къмъ страната която ги храни и въ която сж заровени родители и деца.

Ако искаме тѣхната любовъ, обичайте ги и ще ви обичатъ. Дайте на българитъ това което иматъ другитъ малцинства и ще почувстватъ топлината на братското имъ сърдце.

Авторътъ завършева статията, като запитва защо въ навечерието на изборитъ, ксички политически партии се отнасятъ тъй любезно съ тия българи, които получаватъ, както се казва въ събрания, заповеди отъ Варна и се обръщали къмъ тѣхъ само съ братя българи. Какъ се обяснява това? И следъ като минали изборитъ ги питатъ.

* *

Вестникъ „Ново Единство“ въ последния си брой съобщава че противъ внимателната за образуване Българско общество въ Тулча сж се обявили нѣкои граждани отъ ромънски произходъ, като сж организирали протестно събрание. Подобенъ акци не би трѣбвало да очудватъ никого — площадния и криво приложенъ патриотизъмъ винаги намира време да се прояви, даже и

тогава, когато нѣма срѣщу кого да се бори и испито мѣимитъ му противници сж напълно на законна основа. Не се надѣваме, че тулчавци ще загубятъ присъствието на духа. Вѣрваме че тѣ ще умеятъ да докажатъ законността на своитъ действия, като разирятъ предъ ромънското обществено мнение липсата на тенденциитъ, които имъ се приписватъ.

Но, сюрприза, който „Ново Единство“ сервира е че между организиранитъ протестното събрание фигуриратъ и нѣкойси Оджаковъ, който, както на друго мѣсто се чете е присъствувалъ и говорилъ „отъ името на българитъ, които сж противъ идеята за организиране българско общество.

Наистина, благородно становище! Поведението на хора като Оджаковъ си има термене за овачествяване. Но тулчавци трѣбва да му отдадатъ заслуженото и да продължатъ подетото дѣло безъ да се смущаватъ отъ постѣпкитъ на Оджакова и кой да е като него.

Нѣе имъ пожелаваме куръжъ и постоянство.

Сребърна

Презъ месецъ юний 1933 г. Руса Димитрова отъ с. Сребърна вдовица, снаха и Рада Георгева и дъщеря Маринка Димитрова тръгватъ за село Гарванъ за влачене на вълна и памукъ. Къде землището на село Чаталжа отъ житата излизатъ 7 души македонци колонисти отъ с. Ялж Чаталжа и се нахвърлятъ като зверове върху беззащитнитъ жени като сж ги изнасилили и тритѣхъ. Старата майка съ сълзи на очи имъ се молила да не посягатъ поне на момичето, обаче звероветъ сж продължавали да си удовлетворяватъ скотекитъ инстинкти, отговаряйки и да се моли на Господа, а не на тѣхъ.

Следъ като сж се подигравали на нѣколко пѣти съ нещастнитъ жени пускали ги и пакъ ги нападали, най-после съ револвери въ ръце сж ги

заплашили, че ще ги изако си позволят да се чатъ, обаче въ този моментъ се появява изъ пѣтя една руца и звероветъ избѣгватъ. Това дѣяние е наблюдавано нѣколко турци отъ село Чаталжа, които веднага заявили въ поста на жандармитъ, безъ обаче да сж ли да се притекатъ на помощъ защото колониститъ майки сж биле въоръжени. Съ уведоменieto на турцитъ жандармитъ сж произвели дѣяние и сж откарали колониститъ въ Силистра, обаче тамъ били освободени.

Ето защо всѣки гражданинъ се пита сме ли въ една държава и докога ще дължаватъ своесволията на колониститъ.

Б. Р.—По поводъ дѣянието на шефа жандармъ миналия паркетъ образува дѣло противъ злосторницитъ, обр при следователя свидетел турци, заплашени сжщия дѣло отъ външни заинтересувани лица, сж отказали при следователя фактитъ.

Лозарски Конференция

По инициативата на г. К. Х. директорътъ на Силистренска земеделска камара презъ густъ бѣ уредена лозарска конференция въ Силистренскитъ градъ директора и агрономитъ на едно облаги родѣхъ нѣколко чуждана съ арели сплитъ очи (хъ) Това облагородяване става въ отъ 15 Августъ и трае до 15 септември и е много практично и нѣщо, защото само презъ това време всѣки лозаръ може да си вземе хъшъ отъ сортъ съ добъръ родъ да замѣни сортоветъ, които в добрива, безъ да онитожни чуждъ който може да се използва, до хъша се прехване и стигне да се продаде. По този начинъ могатъ се облагородятъ и младитъ дървета презъ ащитото време.

На 24 Септември се състоя рата конференция въ помещението на поменатата камара, гдѣто г. Хербертъ директора съобщава заваритъ, че известна фирма се е резервала къмъ камарата, за да нае какво количество грозде „фуаъ-ади“ и „Червена разавия“ же да се купи отъ окръга, но ще се консервира въ Силистра ще се изнесе на продажъ протолетъ и цената на гроздето сжщо се направи още една щипна проверка на гроздата допуснати въ окръга, сиглас о новия законъ за лозята.

Въ тази конференция се прѣдстави на разискване и въпроса за придбата на лозята тази година. Тѣхна се че тази година по прѣна на къното развитие презъ лѣтѣта и студеното лѣто, Камарда направи всичко възможно, до като една специална комисиона лозари и агрономи, не констатираването на гроздето, да не позволи гроздобера.

Земедел. камара се ангажира да нареди щото окръжното разделение—Силистренската община да не позволяватъ гроздоберъ, съгласнето на горепоменатата специална комисиона.

политики на това междупартийно съвещание, както никой не ще отрече подзата отъ опознаването на Балканитъ, което често е липсвало на европейскитъ общественци отъ всички рангове. Като демократически партии по духъ и по разбирания всички сж загрижени отъ възпалената на диктатурата. Твърде просвѣтената и почтлв неосезаемата диктатура на Мусолини, нараствалъ съ най-напредначивъ възжеления, не дразнеше почти никого въ Европа, но напоследъкъ положението коренно се измѣни. За диктатура или за демократия—това е единиятъ голѣмъ въпросъ. Вториятъ е — мъръ или война? Какъ да се осигури мира, като се намѣри за всички народи повече благоденствие? Демокрацията не е безъ грѣшки и най-вече тя страда отъ лицемеръ, които подъ

прикритието на нейното име вършатъ прѣстѣпленията си. Но противницитъ на демокрацията, когато сж почтени хора, не оставатъ гарант, че диктатурата, тоестъ личниятъ режимъ и личниятъ произволъ сж за предпочитане. Тука не се касае за равни видове правноглавци, които обичатъ да декламиратъ за силни ръце и силни крака.

Изминатитъ десетъ години отъ създаването на Международната Антантата сж единъ кратъкъ, но навѣрно тежъкъ периодъ за Европа и за свѣта. Ранитъ отъ войната още не сж застнали, а между това нови стопански и морални сътрѣсення, неизвесни и немислими досега, раздрусватъ днешното общество. Решенията на диктаторитъ сж известни, както и тия на демокрацията. Борбата за надмощие между тѣхъ се

разпалва и народитъ понѣкога се хвърлятъ, отчаяни, отъ една крайнасть въ друга, жертва на една или друга психоза. Споразумението, сътрудничеството и енергичното действие сж предпоставкитъ за успѣха на демокрацията. Една искрена манифестация на тия схващания е конгресътъ на Международната Антантата.

България има всички основания да посрѣщне конгреса на Антантата съ чистосърдечие и довѣрие. Всички гости сж известни деятели, по голѣми или по-сиромни въ своитъ страни, но всички сж доказани борци за свобода и демокрация. Тѣ сж отзивчиви къмъ всѣка неправда. Тѣ сж отзивчиви къмъ всѣка неправда. Тѣ сж обективни наблюдатели и надъ всичко държатъ за истината.

Изъ списание „НАЦИЯ И ЗЕМЯ“